26. శీలవతి

ఎండాకాలం సెలవులకు ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడే జానకి ఒక పెద్ద సమస్యగా తయారైంది. అంతకు పూర్వం ఆమెను నే నెరగక పోలేదు. దాదాపు మా ఇంటిలోని వ్యక్తివలెనే మెలగుతూ వుండేది. ఇప్పుడు పెరిగి పెద్దదైనా కూడా ఆ స్వాతంత్ర్యాన్ని ఆమె మరిచిపోలేదు. కాని ఇన్నాళ్ళూ లేని కొత్త ఆకర్షణేదో ఆమెలో స్పష్టంగా నాకు కనిపించింది.

ఈ విషయంలో నేను తొందర పడలేదు. బుద్ధి పోయినంత వరకూ ఆలోచించాను; ఆమె నా కోసమే తపించి పోతోందని దృఢ నిశ్చయం చేసుకునేదాకా, ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు వేయలేదు. ఆ అడుగు ముందుకు వెయ్యటమే పెద్ద ప్రమాదమైందని తెలుసుకునేందుక్కూడా నాకు యెక్కువ సేపు పట్టలేదు.

ఒంటరిగా ఆమెను గదిలో పట్టుకున్నప్పుడు, ఆమె ఎంతో భయపడింది. అరిచి గోలచేసి నలుగుర్నీ పిలిచి, నా శరీరంలోని ఎగుడు దిగుళ్లను సమ మట్టానికి తేకపోయినా, నానా తిట్లూ తిట్టి విదిలించుకొని వెళ్ళి పోయింది. నాన్నతో చెప్పి, వీపు తాషామరబా చేయిస్తుందేమోననే భయంతో అర్ధరాత్రి ఎవరికీ తెలియకుండానే సెలవలైనా పట్టణంలో గడిపేందుకుగాను బిచాణా ఎత్తేశాను.

ఆ సంఘటన జ్ఞాపకం వొచ్చినప్పుడల్లా శరీరం గగుర్పొడిచేది. ఆ శృంగభంగం నాలో గొప్ప మార్పును కూడా తెచ్చింది; పరస్త్రీని– ఆమె ఎలాటి దనే విచక్షణ లేకుండా, గౌరవించటం మొదలుపెట్టాను. ఈ గౌరవానికి భయమే కారణం కావొచ్చు. ఎంతో జాగ్రత్తగా వొళ్లు దగ్గర వుంచుకోసాగాను.

రెండు సంవత్సరాల తరువాత కాని నేను మళ్ళీ మా ఊరు వెళ్లలేదు. ఈలోగా యిక్కడ అనేక మార్పులు జరిగినవి. ముఖ్యంగా జానకి తండ్రి పోవటం. ఆమె కాపరానికి వెళ్ళిన ఏణ్నర్థానికే విధవగా తిరిగి పుట్టింటికి రావటం జరిగింది. ఇప్పుడు నాకొక ఆత్మతృప్తి తోచింది. నాకామె చేసిన పరాభవానికి విధి ఆమెను తగిన విధంగా శిక్షించాడనే ఒక ఓదార్పు కలిగింది. ఆమె నా జాలిని పొందలేక పోవటంలో ఆశ్చర్యమేమీ లేదేమో?

ఎదురిల్లే కనుక, ఆమెను చూడటం కూడా తటస్థించింది. అంత ధైర్యంగా ఆమెను చూడలేక పోయినప్పటికీ, ఆమె దీనస్థితిలో నా చూపును భరించి తీరవలసిన బాధ్యత ఆమెకు వుందని నాకు గట్టిగా తెలుసు. తమాషా ఏమిటంటే నేను అనుకున్నంత తక్కువ స్థితిలో జానకి లేదు. ఈ దుస్సంఘటనల్ని ఆమె అప్పుడే జీర్ణించుకొని, ఒడుదుడుకుల్లేని సాఫీ జీవితాన్ని గడుపుతూన్నట్టే తోచింది. జానకిలో ఇంత ధైర్య స్థయిర్యాలు వుంటవని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు.

ఈ పరిస్థితుల్లో కూడా తిరిగి జానకి మీద గౌరవ భావం విజృంభించింది. పల్లెటూరి యువకులు వూళ్ళోని యువతుల్ని గూర్చి మాట్లాడుకునేప్పుడు, జానకి విషయం వొస్తే ఎటూ చెప్పకుండా వూరుకునేవాణ్ణి. ఎవరైనా ఆమెను గూర్చి చెడుగా మాట్లాడి నట్టయితే, వారిని మందలించేందుకు కానీ, ఆమె శీలాన్ని ఆకాశ మెత్తున ఎత్తటానికి కానీ వెనుకంజ వేసేవాణ్ణి కాదు. మిగతా యువకులందరి అభిప్రాయం వొక ఎత్తూ, నా వొక్కడి అభిప్రాయమూ వొక ఎత్తుగానూ వుండేది. దీనికి కారణమల్లా జానకికీ నాకూ చిన్ననాటి స్నేహం, ఆమె ఇంటెదురుగానే వుండటం వల్ల, ఆమెను గూర్చి నాకు తెలిసినంత వివరంగా మరెవరికీ తెలియదని వా రందరూ అనుకోవటమూను. నేను ఆమె దగ్గర పొందిన శృంగ భంగం ఎవరికీ తెలియక పోవటం వల్ల నా మాటలకు ఆ విలువ ఎప్పుడూ వుండే అవకాశం ఏర్పడి పోయింది.

వొక్క నారాయణతోనే నాకు పెద్ద పేచీగా వుంది. వాడికీ నాకూ అభిప్రాయ భేదమల్లా జానకి విషయంలోనే! ఇది మా స్నేహానికి ఏ విధంగానూ అడ్డు రానప్పటికీ నేను నొచ్చుకునే విషయంగానే ఇది పరిణమించింది.

"ఈ ఆడవాళ్ళ విషయం నాకు చెప్పవోక. పైకి మహా పవిత్రంగానే కనిపిస్తారు: కాని వారి వ్యక్తిగత జీవితం సంగతి ఎవరికి తెలుస్తుందీ? ఉదాహరణకు- జానకి వుందనుకో, ఆమె సంగతులన్నీ నీకు పూర్తిగా తెలుసనుకుంటావు. కాని ఆమె వ్యక్తిగత రహస్యాలు నీకేం తెలుసు?"

"నువ్వు ఆడవాళ్ళందరికీ కలిపి ఒకే వొక సిద్ధాంతాన్ని ఏర్పరచటం పెద్ద పొరపాటు" అన్నాను.

"చాలా మంది విషయం చెప్పాను..."

"సరే– జానకి వ్యక్తిగత జీవితం నాకు తెలియదనిగా నువ్వనటం... మరి నీకు మాత్రం ఏం తెలుసూ, ఆమెను గూర్చి మాట్లాడటానికి?"

వాడి గొంతులో వెలక్కాయ పడ్డట్టయింది. చాలా సేపటిదాకా జవాబు చెప్పలేక పొయ్యాడు. చివరకు అన్నాడు: "పరిస్థితుల్ని బట్టి... ఆమె రాయీ రప్పా కాదు. నిండు యవ్వనంలో వుంది. విధవరికాన్ని ఆ వయస్సులో భరించట మంటే ఏటికి ఎదురీదటమే కదా! పై పెచ్చు లోకంలోని తన వయస్సు వాళ్ళందర్నీ చూస్తూ, వారికి లభ్యమయ్యే ఆనందాన్ని గూర్చి ఆలోచిస్తూ చలనం లేకుండానే పడివుండటం ఎంత కష్టమో ఆలోచించు..."

"అది కాదు..."

"ఇంకా విను: లంకంత ఇల్లు. తల్లీ, తనూ, జీతగాడూ తప్ప వేరెవ్వరూ లేరు. ఆమె ఏం చేసినా ఎవరికీ తెలిసే అవకాశం లేదు. తల్లి అంటావా– ఆ ముసలిది వొక మూల పడి వుంటుంది. ఒకవేళ చూచాయగా తెలిసినా, ఆమె పట్టించుకోదు. కన్న కూతురి మీది మమకారం వల్ల నైతేనేం, ఆ స్థితిలో జానకి మీద సానుభూతి వల్ల నైతేనేం, ఇది సాధ్యమయేందుకు ఎలాటి ఆటంకాలూ లేవు–"

ఇక ఆగలేక వాడి మాటలకు అడ్డుపడ్డాను. "ఎంతసేపూ అనుకూల పరిస్థితుల్ని గూర్చే మాట్లాడు తున్నావ్ కాని, ప్రతికూల పరిస్థితుల మాటేమిటి? ఆమె యవ్వనోద్రేకాన్ని ఆపుకోలేక చేసిన ఎంత చిన్న పొరపాటైనా ఇట్టే బైట పడేందుకు అవకాశం లేకపోలేదు. నువ్వు ఆలోచించినట్టే జానకి కాలుజారే అవకాశా లున్నవనే అభిప్రాయాలున్న ఇరుగు పొరుగులు ఆ సంఘటన కోసం వేచి కూర్చోక మానరు. ఏ కాస్త అందినా, మొత్తాన్ని బయటికి లాగక మానరు. జానకి సద్వంశంలో పుట్టింది. విజ్ఞాన వికాసాలున్నవి. కుటుంబ గౌరవాన్ని మంట కలిపే ప్రయత్నం చేయదు..."

"కాని..."

"కానీ లేదు; అర్ధణా లేదు. ఈ పరిస్థితుల సంగతి, శీలాన్ని శంకించేందుకు, రుజూ చేయవలసిన బాధ్యత నీకు వుంది."

"ఐతే, నీ వుద్దేశం కేవలం సంఘటనను చూపాలనా? బాగుంది. అదెలా సాధ్యం?"

"కానప్పుడు అంత తేలిగ్గా మాట్లాడకూడదు."

"నాకు నమ్మకమున్న విషయాన్ని చెప్పారా, అంతే!"

వాడు నమ్మేదానికి నా బాధ్యతేమీ లేదు. ఏదో పిచ్చి నమ్మకానికి కారణం కూడా చెప్పలేని స్థితిలో నారాయణ మీద జాలి వేసింది. అందుకనే యీ వాదాన్ని మరి పెరగనీయ లేదు.

ఆ రాత్రి నుంచే నాలో కొత్త రకం ఆలోచనలు బైలుదేరినవి. నారాయణ చెప్పిన మాటల విలువను అప్పుడు నేను గ్రహించలేదు కాని, ఇప్పుడు ఆ మాటల్ని గూర్చి ఆలోచించ వలసిన పని వున్నదనే తోస్తోంది. నిప్పు లేకుండా పొగరాదు కనుక, నారాయణ కేవలం అంత తేలిగ్గా కాకుండా, ఏదో కారణం వల్లనే జానకిని అనుమానించి వుంటాడు; ఆ కారణమేదో నాతో అనేందుకు వాడు సందేహించి అది తను నమ్మే విషయంగా మాత్రమే తేల్చాడు. కాని దీనికి కొంత పూర్వగాధ- నిజమైనదో, అబద్ధమైనదో వుండి తీరాలనే నా నమ్మకం.

జానకిని ఒక విధంగా అనుమానించేందుకు ఇంకో పెద్ద కారణం కూడా వుంది. అది నే నామె వల్ల పొందిన పరాభవానికిగాను ఆమెను నీచపరిచే ఉద్దేశాలకు, నాకు తెలియకుండానే ఏర్పడే వొకానొక ప్రాముఖ్యత. ఐతే అంత గుడ్డిగా నమ్మేందుకూ, దాన్ని ప్రచారం చేసేందుకూ మూఢుణ్ణి కాదు కనుక, మరికొంతకాలం వేచి వుండాల్సి వుంటుంది.

పోతే నారాయణ మాటల ధోరణిలో ప్రస్తుతం మరొక ఆశకూడా కనిపిస్తోంది. పరిసరాల్ని బట్టి దృశ్యం తీరును చిత్రించు కున్నప్పుడు, జానకిలాటి అందగత్తె మీద, నా ఆశలు తిరిగి చిగిరించేందు క్కూడా మంచి అవకాశమే వుంది. ఇష్టా యిష్టాలనేవి మూడు వంతులుగా పరిస్థితిని బట్టి మారుతూంటవి కనుక, ఆమె ఇష్టమనేది ఇప్పుడు కొత్తగా యేర్పడినా ఏర్పడవచ్చు. ఇంకొకసారి ప్రయత్నిస్తే బావుంటుందేమో?

నా ఆలోచనల రూపం ఇలా మారినప్పుడు- ఆశతో పాటు నిరాశకూడా తయారైంది. ప్రస్తుతం ఆమెకూ నాకూ మధ్య, కనిపించని ఒకానొక విరోధం వేళ్లాడుతూనే వుంది. ఆమెను యీ పరిస్థితిలో కూడా నేను మూడు నెల్లనుంచీ పలకరించనే లేదు. అందుకు భయపడి కాని, ఆ అవసరం నాకు లేక కానీ, ఏ కారణమైనా ఇది జరిగి, ఆ పట్టుదలలు మరింతగా బిగిసినవి. నేటి పరిస్థితులకన్న - దూరం ఆలోచిస్తే- రెండేళ్ల నాటి పరిస్థితులే అనుకూలమైనవిగా కనిపించినవి, కాని ఆ నాడు ఏం జరిగిందో, యీ నాడూ ఆదే జరుగుతుందని, అందువల్ల నేను మరింత బాధకు గురికావల్సి వుంటుందని అనుమానం కలిగింది. చిరు చెమటలు కూడా పోసినై.

❋ ❋ ❋

నాలో ఒక కొత్త స్థితి ఏర్పడింది. జానకిని అటు దూషించనూ లేను. ఇటు భూషించనూ లేను. ఆమె విషయం పట్టించీ పట్టించుకోని అపరిచిత వ్యక్తి మనస్తత్వంలోకి దిగాను.

ఎండాకాలం కావటం వల్ల వీధిలోనే పడుకునేవాణ్ని. ఎనిమిదింటికే వూరంతా మాటుమణిగినా నిద్రకోసం గుంజుకునే వాణ్ణి!

నాలాటి ఒంటరి జీవితాన్ని గడపలేక ఆమె నా కోసమై ఏనాటి కన్నా వీధి తలుపు తెరుస్తుందనే ఒక ఆశ కూడా లేకపోలేదు. యీ పని ఆమె చేయవలసిన బాధ్యత కూడా వున్నదని నా నమ్మకం. ఎందుకంటే నావొంతు రెండు సంవత్సరాల క్రితమే ఐపోయింది. ఆ సంగతి ఆమెకు తెలియకపోతే కదా?

యీ పిచ్చి వూహతో మరింతసేపు మేలుకునే వాణ్ని. కొన్ని వూహలు కేవలం నిరాధారంగానే ఏర్పడుతవి. వాటివల్ల మనకొక ఆనందం కలగటం వల్లనే కొంత సేపటి వరకూ ఆ వూహల నిరాధారతను పాటించం. ఆ తరువాత బాధ తప్పదు. తమాషా ఏమిటంటే తిరిగి తిరిగి ఆ ఊహలే కావాలని, వాటితోనే మళ్ళీ మళ్ళీ తృప్తిపడటం బాధపడటం జరుగుతుంది.

అర్ధరాత్రి దాటింది. అంతకుముందే చంద్రుడు అస్తమించాడు. చాలా సేపటినుంచీ గుడ్డి వెలుగుకు కన్ను బాగా అలవాటుపడి వుండటం వల్ల, నాకంతా స్పష్టంగానే కనిపిస్తోంది. ఒక పురుషుడు రహదారిన వొస్తూనే చప్పున జానకి ఇంటి ముందు ఆగి, ఒక్కసారి అటూ ఇటూ చూసి వీధి వాకిలిగుండానే లోన ప్రవేశించాడు. మొదట దొంగేమో అనుకున్నాను.

దొంగకు ఇంత తేలిగ్గా ప్రవేశం దొరకదు కనుక, ఇదేదో అంతా ముందుగానే అనుకొన్న వ్యవహారమై వుండాలని తేలిపోయింది. ఆ మనిషినైతే పోల్చలేను కాని, జానకి కోసమే వాడు ఆమె ఇంట్లోకి దూరాడని మాత్రం నాకు గట్టిగా తెలుసు.

యీ జానకి– దీన్ని గూర్చి నాకెంతో మంచి అభిప్రాయాలుండేవి. దీన్ని వెన కేసుకొని పోట్లాడాను కూడాను! ఇక నా కళ్లారా చూసిన యీ దృశ్యంతో దానిమీద నాకొక దురభిప్రాయం ఏర్పడి పోయింది. ఇంత నీచురాలని తెలిస్తే, నారాయణతో వాగ్వాదం వేసుకునేవాణ్నే కాదు. నారాయణ దీని వ్యవహారాన్ని నాకన్న ముందుగానే పసిగట్టాడు. ఐతే యీ సంఘటన ఆధారంగా రేపు నేను నారాయణతో కానీ, మరెవరితో కానీ జానకి శీలాన్ని గూర్చి చెడుగా మాట్లాడలేను. ఎందుకనంటే నేను నారాయణను నిలవదీసి అడిగినట్లే నన్నా వ్యక్తి నిలవదీసి రుజూ చేయమంటే నా గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడుతుంది!

ఇది– నన్ను కాదన్నందుకు, ఒక విధంగా ఆమె శీలాన్ని మెచ్చుకొని, దానిమీద ఒక గౌరవ భావాన్ని ఏర్పరచు కున్నాను; ఇప్పుడు యీ పని చేస్తోందంటే అర్థమేమిటి? వ్యభిచారిణిగా మారినందుకు కాకపోయినా, ఆ ఆనందాన్ని నాక్కూడా పంచనందుకేమో మండిపోతోంది!

ఆ వ్యక్తి ఎవరా అనే సమస్య తీరలేదు. కాపలావేసి కూర్చున్నాను; మళ్ళీ బైటికి రాకపోతాడా అని... ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో కాని- తెల్లారాక, పొరపాటు జరిగిందని వేలు కొరుక్కున్నాను.

ఇదివరకు జానకంటే వుండే బెరుకు పోయింది. ఆమెను తేలిగ్గా 'నీ సంగతి నాకు తెలియదూ?' అన్నట్టు చూసే ధైర్యం కలిగింది. 'అంతే కాదు- ఇంకా ముందుకు పోయి, ఆమె కోసం ప్రయత్నించి- ప్రయత్నించట మేమిటి, సరాసరి ఆమె పడకగదిలోకే దూరినా మరేం ప్రమాదం లేదన్నంత ధీమా ఏర్పడి పోయింది. ఏమైనా నోరు కదిపిందా... ఆమె పరువు మర్యాదలు నా చేతుల్లోనే వున్నవనే విషయం అర్థమయేట్టు చేస్తాను.

యీ సారి దూరం ఆలోచించాను: అంతా పట్టాల మీది రైలు లాగే సక్రమంగా జరిగి తీరాలనే నమ్మకం చిక్కింది. అటునుంచి ఆహ్వానం రావటానికి వున్న ఇబ్బందులు కూడా నాకు తెలుసు; రాత్రి జరిగిన వ్యవహారం నాకు తెలుసని ఆమెకు తెలియదుగా! అదీగాక నేను ఆమె పిలుపు కోసమే ఎదురు చూస్తూంటే, విలువైన కాలమంతా దొర్లిపోనే పోతుంది. బహుశా అప్పటికి ఆమె తలతో పాటు నా తలా ముగ్గుబుట్ట కావచ్చు. కనుకనే తొందర పడ్డాను.

ఎన్నడూ లేనిది ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను. యీ వెళ్లటంలో నాకున్న ధైర్యం సడలి పోతుందనే భయం లేదు. యీసారి నా చేతుల్లో ఆయుధం వుండనే వుందిగా! నేను వెళ్ళేప్పటికి ఆమె తల్లి దొడ్లో పని చేసుకుంటోంది. జానకి ఎదురుపడి, మొహం చిట్లించి చీదరించుకుంటుందనుకున్నాను. కాని అలాటి దేమీ జరుగ లేదు. ఆమె ఎంతో స్నేహభావంతో ఎదురై ఆహ్వానించింది. నవ్వుతూ "బాగున్నారా?" అంది.

నా సగం శక్తులు చచ్చినయ్. ఏమాత్రం ఎదిరించే స్వభావం కనబరిచినా పాశుపతాస్త్రాన్ని రెట్టింపు బలంతో సంధించేవాణ్ని.... కాని కథ ఇలా అడ్డం తిరిగినందువల్ల వెంటనే చల్లారిపొయ్యాను.

"బాగానే వున్నాను.. రోజూ చూస్తూనే వున్నావుగా!"

ఆమె నవ్వి వూరుకుంది. మా మధ్య వేళ్లాడే నిశ్శబ్దం భరించరానంతగా వుంది. ఏం చెయ్యాలి అనే ఆలోచన ప్రారంభమైంది. ఏం చెయ్యాలని ఇక్కడి కొచ్చాను? నేను భయపడట మెందుకు? పోయిన శక్తులన్నిటినీ తిరిగి కూడదీసుకుంటున్నాను.

"దారి తప్పి వొచ్చినట్టున్నారు?" అంది.

"లేదు... నీ కోసమే."

"ఫోండి! పరాచికాలు మానలే దింకా."

"తమాషా కాదు. నీ మీది ఆశలే నన్నిక్కడికి లాక్కొచ్చినయ్. యీ సారితో అటో ఇటో తేల్చుకుందా మనుకున్నాను." ఆమె ధోరణికి ఇది తగిన సంభాషణ కాదని తెలుసు: ఇంత మోటుగా మాట్లాడుతానని ఆమె అనుకొని వుండదేమో కూడా. కాని వృథాగా సంభాషణ పెంచి, నాజూకులు పోవాల్సిన అవసరాన్ని తగ్గించుకోవాలని, మధ్యలో దారితప్పినా, జేరవలసిన గమ్యస్థాన మింకా నా దృష్టిలోంచి పోలేదు.

ఆమె మాట్లాడకుండా నా మొహంలోకి నవ్వి నేలచూపులు చూస్తూ నిలబడింది... అంగీకారమేనా? ఒక్కసారి వొళ్ళంతా విద్యుత్ ప్రవహించి నట్టయింది. ఏమైనా కానిమ్మనుకున్నాను. చప్పున ఆమె చెయ్యి పుచ్చుకున్నాను. ఆమె అభ్యంతర పెట్టలేదు. మాట్టాడనూ లేదు.

"అబ్బ... వూరుకోండి, అమ్మ వొస్తోంది" అంది.

బతికి పొయ్యాను. ఒక విధంగా వాళ్ళ అమ్మే యీ వ్యవహారాన్ని ఫైసలు చేసింది. ఎందుకంటే ప్రస్తుత సంఘటనకు ఆమె అడ్డం పడ్డా, ఆమె తల్లి వస్తోందనే అభ్యంతరం తప్ప, జానకికి మరో అభ్యంతరం లేదనే సంగతి స్ఫటిక మంత స్పష్టంగా తేలిపోయింది.

ఆమె తల్లిగారి దగ్గర నక్క వినయం చూపాను.

"బాబుకు కాఫీ ఇవ్వవే" అంది వాళ్లమ్మ – దొడ్లోకి వెళ్తూ.

జానకి వంటింట్లోకి మాయమైంది. వెధవ కాఫీ లేకపోతే పోయింది, జానకితో పూర్తిగా వ్యవహార పరిష్కార మవలేదనే బాధ కలిగింది.

నేను అనుకున్న దానికన్న జానకి తెలివైందే– ఐదు నిమిషాల్లోనే కాఫీతో హాజరైంది.

కాఫీ తాగుతూ "ఐతే జానకీ– ఎప్పుడు రాను?" అన్నాను; ఆమె ఇచ్చిన చనువును ఎంతబాగా ఉపయోగించుకో గలిగానో తలుచుకుంటేనే నాకు ఎంతో గర్వం కలిగింది.

"ఎక్కడికీ? ఎందుకూ?" అంది.

ఆమె ముఖకళను బట్టి శాంతించాను. లేకుండే గుండెగుభేలు మనేది!

"నీ దగ్గరికి... ఎందుకో అప్పుడు చెపుతాను."

ఆమె మాట్లాడకుండా నేల చూపులు చూడసాగింది.

"మళ్ళీ మీ అమ్మ వొచ్చిందంటే అంతా మించిపోతుంది" అని ఆమెను హెచ్చరించాను.

ఆమె మౌనం భరించరానిదైంది.

"మాట్లాడవేం?" అన్నాను బతిమాలే ధోరణిలో.

"నారాయణకు తెలుస్తే...?"

"ఎందుకు తెలుస్తుందీ? నేను చెప్పనులే!" యీ నారాయణ గాడితో కలిసి తిరుగుతూన్నందుకు, ఎంత ప్రమాదం వాటిల్లింది!

"రాత్రికి రండి... దొడ్డివాకిలి దగ్గర... పదకొండింటికి-" అని చెపుతూనే ఇంటి లోపలికి మాయమైంది.

చొక్కా దులుపుకున్నా పోని కాఫీ మరకను సైతం లెక్క చెయ్యకుండానే బైటపడ్డాను.

❋ ❋ ❋

రోజులు గడుస్తున్నాయ్. జానకితోడి స్నేహం దినదినాభివృద్ధవుతూనే వుంది. ఒకనాడు మామూలుగా జానకి విషయం మా స్నేహబృందంలో చర్చనీయాంశమైంది.

నేనుమాత్రం ఎటూ తొణక లేదు. వారిలో వారే తెలిసీతెలియని మాటలంటున్నా వింటూ వూరుకున్నాను. నారాయణ పూర్వం నా దగ్గర వాగినట్టే వాగాడు. దానిక్కూడా నేను లెక్క చేయలేదు.

అందరూ ఇళ్ళకు వెళ్ళారు. నేనూ సాంబయ్యా మిగిలాం.

"జానకి తిరుగుతోం దంటావా?" అన్నాడు వాడు.

"ఏమో... పరిసరాల్ని బట్టీ పరిస్థితుల్ని బట్టీ చూస్తే, తిరిగేందుకే అవకాశం వుందను కొంటాను."

"నువ్వూ అట్లాగే మాట్లాడుతావేం? మనం ఏదో మనస్సులో వుంచుకొని ఆడవాళ్ళను గూర్చి ఇష్టం వొచ్చినట్టే మాట్లాడుతాం. ఇందాక ఆ నారాయణగాడు అలా వాగాడే, నాకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కిందంటే నమ్ము."

"ఎందుకనీ?" అన్నాను.

"లేకపోతే... వెధవ మూడు సంవత్సరాలుగా ఆమెను అనుభవించాడా, అంతకుముందు ఆమెను పతివ్రత అనేవాడు. వీడు అక్కడికి రాకపోకలు సాగించాడు. వీడి పాలపడి ఆమె వ్యభిచారిణి ఐంది. దాన్నే వీడు ప్రచారం చేస్తున్నాడంటే దానికి కారణమల్లా ఆమె వీడికీ అవకాశం ఇవ్వటమేకదా!"

"నిజమేనా?" అన్నాను.

"ఇద్దరి మధ్యా జరిగిన ప్రణయ లేఖలు నా దగ్గరే వున్నయ్!"

గతుక్కుమన్నాను.

"మరి వాడు నిజమే చెప్పాడుగా?"

"నిజం అబద్ధం అని కాదు, అబద్ధం ఆడకూడని విషయమూ కాదు. ఒక్కటి ఆలోచించు, వీడి విశ్వాసం, అభిమానం ఏమయినదంటావ్?"

నేనేమీ మాట్లాడ లేదు.

"అందుకనే మొగ జాతి అంటే ఆడవాళ్లకు అంత ఏవగింపు! నారాయణగాడికి ఆమెతో చెడింది ఇందుకు కాదూ" అన్నాడు.

ఆ రాత్రల్లా ఆలోచించాను. సాంబయ్య చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. ఆమె లొంగిన పాపానికి గాను, ఆమెనుగూర్చి నారాయణ చెడుగా మాట్లాడ గలిగాడు. వాడేమిటి– సాంబయ్య నా నోటికి తాళం వెయ్యకపోతే నేనూ అంతకు తక్కువేమీ వాగేవాణ్ని కాదు... ఇప్పుడు అర్థమౌతోంది. ఆనాడు ఆమె 'నారాయణకు తెలుస్తుందేమో' అన్నది ఇందుకనే నేమో? అసలే విశ్వాసం లేని నారాయణ. నా వల్లనే నారాయణకు ఆమె స్వస్తి చెప్పి వుంటుంది– తనకు ఇంకా హాని చేస్తాడనేమో? జానకి యెదురు తిరిగినప్పుడు ఆమె శీలాన్ని భూషించాను; నాకు లొంగినప్పుడు దూషించాను. అంటే– నాకు లొంగటమే నా దృష్టిలో ఆమె దిగజారి పోవటమైంది...

దూరం ఆలోచిస్తే ఆమె మీద– ఆమె మీదేమిటి– స్త్రీ జాతి మీదనే జాలి కలిగింది. ఇలాగే పురుషుల్ని గూర్చి వారు అనుకుంటారనే నమ్మకం నాకు లేదు. ఆడది కోరేది పురుషుని పొత్తే ఐనా, ఈ రూపంలో, ప్రచారానికి తావిచ్చే విధానంలో మాత్రం కాదేమో? అందుకనే నాబోటి వాళ్లను జానకిలాటి తెలివిగలవాళ్లు సాధ్యమైనంతవరకూ దూరాన వుంచటం...

జానకిని గూర్చి చెడుగా మాట్లాడి ఆమెతో విరోధం తెచ్చుకో కూడదని ఒట్టు వేసుకున్నానంటే ఆశ్చర్యం లేదు!

– *జూన్, 1950*